

Катрин
Стедман

**Г-н
НИКОЙ**

РОМАН

Превела от английски
НАДЕЖДА РОЗОВА

ОБСИДИАН
СОФИЯ

По-скоро забрави и се усмихвай,
отколкото да помниш и тъжиш.

Кристина Росети, „Помни“

На стълбището аз веднъж
видях несъществуващ мъж.
Но днес той пак не беше там!
Да го изгоня как, не знам...

Когато снощи се прибрах,
видях го пак, обзе ме страх,
но колкото и да се вирах,
следа от него не намирах!
Махни се, стопи се в мъглата!
Махни се и не блъскай вратата!

На стълбището неведнъж
аз виждам този липсващ мъж,
но днес той пак не беше там.
Да го изгоня как, не знам...

Уилям Мърнс, „Антигониш“

Ако катастрофираме с тази скорост, ударът няма да е достатъчно силен да ни убие на място. Може би смятате, че това е добре.

Грешите.

Има и по-лошо от смъртта при катастрофа и то е да не умреш съвсем. Повярвайте ми, знам, нали съм лекар. Като се замисля, голяма изненада ще е, ако тази кола под наем изобщо има въздушни възглавници.

Искрящи заснежени поля прелитат на висока скорост. Посипани с бяло живи плетове, овце, дълбоки бразди и канавки – пейзажът на моето детство, пасторална Англия през зимата. Студена слънчева светлина струи от кобалтовото небе.

Поглеждам към жената зад волана, към съсредоточеното ѝ лице, докато спирачките свирят и тя превключва на по-ниска предавка, за да профучим през поредния сляп завой. Много се надявам да пристигнем навреме. Преди той да направи нещо ужасно.

Ускоряваме на излизане от завоя и колата поднася опасно близо до края на тясното платно, което тук вече е в гората. Допускам да се прокрадне мисълта за последиците от евентуална катастрофа: виждам как нежната пихтия на неокортекса ни се размазва със сто и петдесет километра в час на два квадратни сантиметра твърда черепна кост. Чувам глухото изхрущяване на главите ни върху тъмносивата матова пластмаса на таблото, последвано на мига от камшично отскачане и удар в облегалката. Двоен сблъсък на черепи. Война на два фронта. Причината армии да търпят поражения.

Крехката сива материя, която приемаме за даденост, онази част от нашето тяло, която ни прави личности. Всичко, което сме, се люшка шеметно в собствените ни черепи. Фронтална, теменна и тилна травма. Масивен кръвоизлив, вътрешно кървене, контузия, атрофия. Мъртва тъкан. Необратимо мозъчно увреждане. Личността ни – заличена.

Нова мисъл помита ужасяващите образи: дори ако успеем да оцелеем от всичко това, аз вероятно съм единственият човек, способен да ни излекува. Аз съм единственият лекар с нужния клиничен опит в радиус от сто и петдесет километра. Горчива ирония.

Вземаме на косъм поредния завой, клони щръкват през строшения прозорец до мен и аз се отдръпвам по-навътре в колата. Трябва да се съсредоточа.

Силно стисвам окървавения си юмрук и оставям болката да отекне в тялото ми. Съсредоточи се! Никакви грешки повече. Всичко е по моя вина. Всичко, което се случи. Можех да го предотвратя, ако се бях справила по-добре, ако бях наблюдавала по-внимателно. Ако бях доловила някои подробности, ако бях разпознала признаците.

Вдигам очи към платното отпред. Виждам как отбивката приближава бързо на хоризонта: пътят право надолу към морето, към бурната водна шир. Той ще е там. Ако не сме закъснели.

Веднъж, преди доста време, също не внимавах достатъчно. И тогава не забелязах признаците и допуснах да се случи нещо лошо.

Заричам се, че този път ще е различно. Съвсем различно. Този път ще осуетя нещо ужасно. Ще оправя нещата.

И ако трябва да бъде безмилостно откровена със себе си, може би винаги съм копняла точно за това – за шанс да оправя нещата.

Никой не става психиатър случайно.

1

Мъжът

Първи ден

Ослепителна светлина, когато меката кожа на клепачите се разтваря.

Тяло, проснато на брега.

Бързо потрепване на миглите – мъжът започва да идва на себе и ето че вече е буден. Дошъл в съзнание, той чувства кожата на бузата си притисната към студения сипкав пясък. Объркване.

Бученето на море. Вълни се разбиват и се отдръпват, грохот и свистене.

Ранна януарска сутрин. Британското крайбрежие посред зима. На златистобелия бряг в Норфък острата светлина очертава всичко контрастно.

Завихрените от вятъра песъчинки надиплят гладкия бряг и връхлитат беззащитното лице на мъжа. Той стисва смъдящите си очи.

В главата му изригва пареща болка и бръчките на кожата около очите му, суха и твърда като пергамент, се врязват още по-дълбоко, а челото му се смръщва, докато той се свива измъчено. Неочакваният спазъм се удължава, проточва се в главата му, става почти непоносим. Жадно поемане на дъх и болката отново го пронизва, по-силно. Топлият му дъх отлита със студения морски бриз.

Мъжът се опитва да се отпусне, да остави вълната на болката да плисне в него, да го залее. И сякаш се получава – мъчителното усещане започва да отшумява. Той лежи цяла вечност върху пясъка, докато неуморното пулсиране заглъхва бавно.

Боли го навсякъде.

Къде съм? Този въпрос се рее ефирно над него и отговорът му се изплъзва.

Мъжът отново си поема предпазливо дъх и прави колеблив опит да надигне глава, като внимава да не раздвижи спотаената в черепа болка. Влажният пясък остава полепнал като захар на кристали по леко брадясалата му буза, когато повдига тялото си на лакти. Ръцете го болят, но той сдържано изпробва силата им, примижал срещу сутрешната светлина.

Как съм се озовал тук?

Чайки подскачат по пясъка, докато мъжът оглежда околността, търсейки отговор... ала нищо тук не му е познато.

Какво се е случило?

Той се вижда в притихналата гора отвъд плажа, непроницаем тъмен балдахин. Никаква следа. Нищо, за което да се хване и да проумее ситуацията.

Добре. Къде бях, преди да се озова тук?

Вдига очи към натрапчиво сивия свод на надвисналото зимно небе и се пита дали не сънува. Дали пък не си е в леглото вкъщи, където и да е домът му? Само че облаците са съвсем истински, тежки и налети с дъжд. Мъжът потръпва.

Едва сега забелязва, че дрехите му са подгизнали, а мокрият плат е залепнал за кожата му. Трепери, студът го пронизва до кости. Съзнава, че трябва да се раздвижи, трябва да се сгрее, в противен случай ще замръзне в това време. Вятърът набива песъчинки по кожата му, сякаш иглички пробождат изтръпналото му тяло. Трябва да се скрие някъде, да намери подслон.

Той се изправя тромаво и се заема да прецени кол-

ко сериозни са нараняванията му, като подканя всеки мускул да се раздвижи.

Вече на крака, се поколебава. Завърта се в малък кръг, оглежда пясъка на мястото, където е лежал. Естествен инстинкт, нищо повече. Инстинкт да потърси неща, които може да е изгубил, макар да няма представа какви може да са те. Все трябва да е носил някакви вещи, нали?

Замисля се за секунда, преди да напъха вкочанените си ръце в мокрите джобове.

Би трябвало да има нещо в тях.

Джобовете му са празни. Объркан, той застива за миг. *Чакай. Какво става, по дяволите?*

С бързо движение мъжът прокарва пръсти през мократа си коса в опит да овладее положението, да открие някаква логика. Не може съвсем нищо да не помни. Плъзва ръка по тила си и пулсиращата болка в основата на черепа отново избухва, връхлита го мощно. Той си поема рязко дъх, дръпва ръка и вижда тъмното петно по пръстите си.

Кръв.

Затваря очи и диша дълбоко, докато болката бавно отмира. Когато отново отваря очи, забелязва нещо върху опакото на дланта си. Нещо, изписано със синьо мастило. Една-единствена дума, избледняла от морската вода. Той се вира в нея недоумяващо.

Странно. Какво означава тя?

Думата мъждука в периферията на паметта му, а значението ѝ е толкова близо, сякаш пресегне ли се, ще го сграбчи. После обаче то се отдръпва, изплъзва му се, разпръсва се като живак. Като светлите нишки, които се извиват под клепачите му, когато затвори очи.

Мъжът потръпва, студът го връща в настоящето. Трябва да се подслони някъде.

Ще се сетя, убеждава се той наум. Разтърсва тялото си и целеустремено започва да се отдалечава от водата.

Мокрият пясък джвака между босите му пръсти, сту-